

POGAJAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOW

12. číslo

Budyšin, decembr 1959

Lětnik 10

Hrono na měsac decembr 1959

Mištrje, hdže sy na hospodže?
Jana 1, 38

Hdže je naš Knjez džensa na hospodže?

Tola tam, hdžež so k blidu modla: Přińdź, Knježe Jezu, budź naš hósć!

Nětkle w zbožnym adwentskim a hodownym času njebudže žaneje nuzy za našeho Zbožnika. Džensa zawěrnje njesmě rěkać, zo nimamy žanoho ruma za njeho. Hdžež so křescansce adwent swjeći, hdžež su zaso adwentnu hwězdu powěsnyli, hdžež rjane hodowne kěrlušy klinča, hdžež so dary lubosće přihotuja, tam je tola naš Knjez Jezus na hospodže!

Hdžež staj dwaj abo tři w Jeho mjenje zhromadźeni, tam je Wón srjedža mjez nimi, tam je Jezus na hospodže: na kemšach, w našich bibliskich hodžinach, na našich zhromadźiznach muži a žonow, tež na paćerjach!

Zawěrnje? Je tomu tak? Namakamy Jeho tam wšudžom?

Snano je něchtó pola tebe, w twojim domje, Jezusa pytał, dokelž měnješe, tu w tutym po-božnym domje dyrbi Wón tola na hospodže być. Jeli je potom tajki pytacy z twojeho domu so ze swjatej radosću napjelnjeni wrócił, wěcnje derje tebi a twojemu domej! Sy pak sebi ty wěsty, zo můžeme Jeho w twojim domje jako hosća namakać? Snano sy so k blidu modlił: . . . budź naš hósć! A twoja wutroba je poľna horkosće, poľna jědojtych mysłow. Měniš, zo naš Zbožnik k tajkemu na hospodu chodźi?

Ty nětkle z wjele pjenjezami so hotuješ na hody. Bliida budu so zhibować z darami, ale budže mjez darami Chrystusowa lubosć? Ta so njehodźi za pjenjezy kupić, ta je wjele droša, wjele drohotniša! Za nju dyrbiš dać prócu swojeje wutroby. Ty so hodow tak cyle skradžu někak bojiš. To budže

Hody bjez Boha

Cyły adwentski čas je napjelnjeny ze stysknym kupowanjom. Dary njemóža wulke a drohotne dosć być. Što jenož wšitko mała Ingrid trjeba — klanku za 40 abo hišće wjace hriwnow, wózyčk za 100 hriwnow atd. Mały Gunter hišće žane šěsć lět stary njeje a je měł hižo swoje šuskadło (Trittroller) a lětsa dyrbi hižo dóstać swoje jězdne kolo za wjace hač 100 hriwnow. Wězo chcemy so wjeselić, zo je naš žiwjenski štan-dard so tak daloko powyšił, zo můžeme sebi a swojim džěćom rjane a drohe wěcy popřewać.

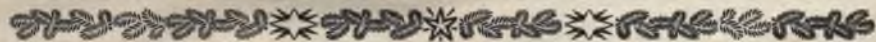
Ale — su naše hody hišće po-božne? Je tu hišće městna za našeho Knjeza? Budźmy sprawni a stróžbni: z lutymi materielnymi darami smy Bohu Knjezej wšo pra-wo w našich hodownych domach wzali.

Nohcemy so rozzłobić, ani swarjeć, ale mějmy so po słowach 1. njedzele adwenta, kotrež nas napominachu, zo bychmy so mjez sobu wabili k lubosći a k dobrym skutkam. A my křescenjo mamy

wjele njeměra, wjele džěla a samo starosćow, ale budu hody za twoju a twojich při-wuznych dušu wobohaćenje? To rěka: Budže naš Knjez hósć we wašim hodownym domje?

Přihotujće puć Knjezej! Witajmy tutoho swojeho lubeho swjateho hosća ze wšej lubosću. Wotewrmy jemu wrota šěroko, zo by k nam začahnył do našeje wutroby, do našeho domu, do našeho časa. Abo zo bych jednorišo, ze wšědnymi słowami rěčał: Předstaj sebi jeho tajkeho, kajkiž wón tehdom po zemi chodžeše, w Galilejskej a w Židowskej, naš Knjez Jezus z Nacareta, syn Marje a Jó-

džensa předewšěm swjaty nadawk, tón dobry skutk dokonjeć, zo z při-kładom pokazamy: My znajemy wjetšu radosć, rjenje zbožo hač jenož to, kotrež wuchadža ze zachodnych kublow. Swjećmy adwentski čas ze swěčkami a spěwami w swójbje a we wosadže. Njech su hody znowa za nas swjedžen wutrobneje lubosće. Staru złość a křiwdu chcemy přewinyć a zhromadnje so wjeselić, nic jenož pod hodownym štomom, ale tež na Božej nocy Knjezej w swojej wutrobje luboznje spěwajo rjane kěrlušy. Kak móhly hody bjez Boha nam być žohnowany swjedžen, kak dyrbjale naše džěći našeho Knjeza Jezusa lubować, hdyž swjećimy dzeń jeho naroda bjez njeho? Tu chcemy wšu prócu nałożować, zo bychmy tutón zbóžny čas hodow ze wšej nutrnosću swjećili. My wšak wosrjedž tutoho njeměrneho časa předewšěm trjebamy tajke rjane swjedženje, hdyž naša wutroba znowa so wokřewi, hdyž so zhrabamy na svojim znutrkownym čłowjeku, hdyž znowa nas rozswětli Bože słowo.

zefa, kotryž běše chudy na zem-skich kublach, kotrehož swjate bohatstwo pak běše, zo činješe wolu toho, kiž bě jeho posłał k čłowjekam. Nětk rěć a čiń tak, kaž je to po jeho woli. Dyrbju tebi hakle rozkladować, što jeho wola sebi wot tebe žada? To njeje trjeba. Ty jeho znaješ, kotryž je w swojej lubosći a čistosći rady k hrěšnikam zašoł, zo by jich troštował, ale jich tež napominał: Njehreš dale.

Nichtó so njemóže zamołwić: My dosć derje wěmy, što sej wón wot nas žada. Čińmy po jeho słowach a čłowjekajo njebudu jeho po-darmo pola nas pytać.

Ale Knjez je w swojim swjatym templu; mjelč před nim wša zemja. (Hab. 2, 20)

Wjace króc napomina nas swjate pismo, zo bychmy před Bohom mjelčeli. Wšelakore su přičiny k tomu, wšelakore su položjenja, w kotrychž so napominanja wuprajeja, ale přeco napominanja na to pokazuja, zo je Knjez blisko, a zo chce nam bliši być, kaž hač dotal. Adwentski čas nas napomina, zo bychmy před Bohom mjelčeli. Za čłowjeske wutroby maju to być časy, w kotrychž dyrbi Bóh jim bliši być a hdžež my jeho z wjetšej nutnosću witamy hač snadž hewak. Ludy, cyłe čłowjestwo, kaž wosady a cyłe křesćanstwo maju swoje wosebite adwentske časy. — Njeje tež naš čas adwentski čas? Njeslyšimy tež džensa po wšem swěće powěsć: mjelč před nim wša zemja?

Tuto napominanje wuchadza džensa do swěta, kiž je powšitkownje při wšem woprawdžitym abo pozdatnym bohatstwje tak chudy na měř. Bóh přichadza k nam nic we wulkim a sylnym wětrje abo w zemjerženju abo we wohnju, ale w čichim šumjenju, kaž běše profeta Elias to nazhonił, a čicha ma naša wutroba być, chcemy-li jeho hlós slyšeć. Čichi budž před nim wšón swět!

Naša křesćanska cyrkej je wot

Boha k tomu powołana, tuto napominanje: mjelč před Bohom wša zemja — nic jenož wšem křesćanam, ale wšemu swětej připowědać. Kaž Marja k Jezusowymaj nohomaj sedžo na jeho řeč posluhaše, chcemy my w Swjatym pismje, při připowědanju Božeho słowa, w Božim domje kaž w bibliskich hodžinach abo tež w swjatym Božim wotkazanju z čichej myslu na wšo posluhać, štož nas naš knjez Jezus Chrystus wučí, kak nas natwarja a wokřewja ze swójim słowom, zo móhli sami tež druhim słužic z napominanjom a troštom. A hdyž Jezusowe słowa sebi k wutrobje bjerjemy, da wa tež nam přez swjeho Ducha móc a radosć, wo nim swědčić před swětom a prosyc a napominac: Budž čichi před nim cyły swět! A jadro wšeho našeho skutkowanja budž čichosć před Knjezom, a próstwa, zo by wón nam chcył k wšemu swoje žohnowanje dać. Luther praji raz: Jenož to ma slubjenje, štož so w njewědomosći stawa, tam je Knjez. Chwaleny budž, kiž přińdže w Knjezowym mjenje!

Hamjeň

Lód, lód, wšudžom lód

Nazhonjenja Awgusta Měrcinka wosrjedž Lodowego morja

Wěmy, zo je z rjadow ewangeliskich Serbow w zašlosći wušło tójšto mužow, kiž su za naš mały narod dobyli připóznaće a slawu, njech běchu to Handrij Zejler, H. J. Imiš, Arnošt Muka abo mnozy druzy. Zo pak mamy tež mjez polarnymi slědžerjemi Serba, to zawěsće wšitcy njewěmy. Je to polarny slědžer a misionar JAN AWGUST MĚRCINK, kotrehož kolebka steješe w našim Hrodzišću w Budyskim kraju. Tu narodži so 21. awgusta 1817 jako syn serbskeho šewca. Zemřel je tutón zaslužbny serbski křesćan 30. měrca 1875 w Małym Wjelkowje. Wot lěta 1850 do 1854 je był na strašnej jězbje z jendželskej ekspediciju w Sewjernym lodowym morju, při čimž měješe wulke zaslužby wo wuslědženje sewjerno-wječorneho přejězda. Sak-

ski kral je jeho na to přeprosyl za swoje blido a jendželska kralowna spožči jemu tehdy medalju z ryzeho zlota, kotruž sej jedyn z jeho potomnikow džensa hišće w nawječornej Němskej chowa.

J. A. Měrcink bě muž ze sylnym a strowym očelom a dušinje jara wobdarjeny. Jako misionar skutkowaše tež mjez Eskimowcami, hdžež sej jeho njebojaznosće a wušiknosće dla čescachu. Wjele je měl na swojej wulkej polarnej jězbje wutrac, wjele je při tym nazhonił a za nas zdokonjał. — Wot 76 mužow, kiž so z nim na wobćežnu ekspediciju podachu, zemřechu pjećo. Nimale wšitcy schorichu. Mjez namórniki bě naš bratr Měrcink wulce česceny čłowjek a tući njebojazni a w stajnych strachach skrućeni ludžo njehańbowachu so sylzow, jako so

z Měrcinkom po wulkej jězbje rozžohnowachu a jeho w Jendželskej k lódzi přewodžachu, kotraž dowjeze jeho do Němskeje. Tole swědči wo tym, kak jeho lubowachu. Přeco je był swojim namórnikom při klad wěrneho křesćana a towarša. Hdyž mórske wichory cychnowachu a hdyž jich žiwjenje jenož na čínkej nitce wisaše, njezhubi Měrcink swoju dowěru do Knjeza. Tehdy jeho towaršojo spóznachu, zo měješe Měrcink w sebi něšto, štož dawaše jemu móc, wšitke strachi a dwěle přewinyč — to bě jeho nutřkowny měř, jeho wuska jednota ze Zbóžnikom.

Tónkróc chcemy Wam podać někotre wujimki z Měrcinkoweho pućowanskeho dženika z lěta 1850. Wosebje to, štož je nazhonił wokoło hód. Su to zapiski z toho časa, hdyž bě Měrcink z lóđu do lodu zamknjeny. Ekspedicija měješe nadawc, pytać lód jendželskeho polarnika Sira Johna Franklina, kiž bě so w Lodowym morju zhubił. Njedziwajo wšěje prócy jendželskeje admirality, njejsu Franklina a jeho wobsadku namakali.

Srjedu, 9. oktobra 1850. Lódž je nětko dospołnje na přezymowanje prihotowana. Nad lódžnej ľubju su namórnicy sylnu plachtu sčahnyli. Móžeš tam přijomnje so přechodžować, byrnjež sněh a wichor howriłoj. Hdyž nimaja namórnicy ničo za džěho, přechodžuja so dopołdnja a popołdnju někotre hodžiny na lodže. Dny woteběraja a slóncó swěći jenož hišće někotre hodžiny za džěh.

Štwórtk, 10. oktobra. Přijomne, swětle wjedro, ale je zyma. Kapitán prikaza, zo pónđžemy džensa přez lód na kraj, kotryž je k ranju wot nas. We 8.00 hodž. woteńdžechmy: kapitán dr. Armstrong, lejtant Cresswell a ja ze štyrjomi namórniki. Dwě hodžiny mějachmy so po nakopjenym lodže bėdžic, zo bychmy došli na krajinu, kotruž njebě dotal hišće ničo přslėdžil. Skónčnje tam běchmy. Na někak 100 stopow wulkej hórce nastajichmy jendželsku chorhoj. Kapitán da wuslėdženemu krajaj mjeno: kraj Prynca Alberta. Namórnicy zahrjebachu škleńčanu blešu, w kotrejž bě powěsć, zo smy kraj wobsadžili, a nanosychu kopičku jako znamjo. Miez tym podachmy so my ofičerjo dale do kraja, na hodžinu zдалenu 1200 stopow wulku horu.

Wottud chcychmy hladać hač je woda, w kotrejž je naša łódź zamjerzła, mórski hat abo kanal. Z wjerška daloko do kraja widzachmy, tola nic kónc zaliwa. Jědzachmy swoje butrowe pomazki — bėchu stwjerdłe kaž kamjeń — a podachmy so k namórnikam wróco. Popołdnju w třoch bėchmy zaso pola nich a nětko wotėndzechmy hnydom wróco na łódź. Po pjatnaće mjeńšinach docpėchmy 100 kroćel šėroku wodu. Sylne žolmy bėchu na tym wina, zo bė so łód puknył. Nětko dyrbjachmy cyłu hodzinu pytać blečk, hdžež bė škaloba w lodže tak wuska, zo mőhli ju přeskoćić. Čim dale pak dzechmy, čim šėrša bu rozpuklina. Wróćichmy so na prjedawše městno a zalėzechmy na někak 36 stopow wysoku škrotu, z kotrejž našu łódžu derje widzachmy. Třėlachmy z našimi třėlbami tak dolho do powėtra, doniž nam pólwr njewuńdže. Na łódži pak nas njedosłyšachu. Hdyž so čmičkaše, widzachmy, kak z łódže rakety do powėtra stupachu a kak z kanonami třėlachu. To pak nam ničo njepomaše, dokelž ničo wjace njemėjachmy, zo bychmy towaršam wotmołwić mőhli. Nětko nas tež hišće hlód a lačnosť trapištej. Wosebje njepřijomnje bė za kapitana dra. Armstronga a za mnje, dokelž bėchmoj počmė so wobsunyłoj a do wody padnyłoj, z kotrejž z pomocu tamnych zaso wulėzechmoj. Bėchmoj na kožu mokraj a w zmjerzlej drasće mőzachmoj so lėdma hibnyć. Wokoło 9 hodž. wječor widzachmy, zo so wot łódže tři skupiny ze smólnicami do třoch wšelakich stron podachu. Wołachmy z cyleje šije, tola wšo podarmo. Łódź bė předaloko. Skóńčnje, po jėdnatej hodžinje, widzachmy, zo so jedna z tych skupin nam bliži. Słyšachmy jich třėlenje a widzachmy jich smólnicy. Wołachmy znowa a wokoło polnocy mőzachmy so z nimi přez wodu dorozumić. Bėchu nas słyšeli wołać, dokelž pak swėcy njemėjachmy, njewėdžachu, hdže smy. Póslachu nam gumijowy čolm a potom pluwachmy přez wodu. Posylniwši so a wupiwši wino, kotrež bėchu nam sobupřinjesli (něšto blešow wšak bė so jim po puću skóncowało), podachmy so přez žalostny łód wróco a docpėchmy rano w dwėmaj łódž. Wjeselichmy so, zo smy so strowi a zbožowni wróćili. Dobra jėdz na nas čakaše, ko-

traž nam wubėrnje zesłódža, dokelž bėchmy jara hlódni. To bė naš wopyt na Mount Adventure. W dolinach rosće trawa a wšelaki mőch. Widzachmy sobjace, lišće a zaječe čerje, potajkim je tu tež zwėriny.

Póndzėlu, 14. oktobra. Dotal rjane, mėrne wjedro. Wokoło łódže smy łód zrunali a wulke džėry zasypali, tak zo mőžemy wokoło njeje přijomnje chodźić.

Wutoru, 15. oktobra. Džensa dzechmy — Cresswell, Sainsburry, Piers a ja na Princess Royal Island. Tu namakachmy někotre zbytki prjedawšich wobydlerjow: row, někotre lišće pasle a bydla. Tele powostanki su hižo jara stare, přetož je wšo zarosćene. Wobė kupje, ta mjeńša a ta wjetša, stej skałojtej.

Štwórtk, 17. oktobra. W nocy sylny wėtr, kotryž snėh, kiž bė so wčera našoł, roznjese. Džensa je zaso přecelne wjedro. Třo oficėrojo pobychu na kupje Prince Royal a přinjesechu zajaca a tři sněžne kury sobu. Bėchmy přeni raz tajke kury widzeli. Zajac bė bėly a jeho wuši bėštej na kóńčkomaj čornej. Kury bėchu toho-runja bėte a na wopuši tróšku

čorne. Zajac a kury runachu so tym, kiž bėchmy hižo na Labradorje widzeli.

Pjatk, 18. oktobra. Jasne a mėrne wjedro. Kapitan a někotři z nas pobychu na kupje.

Póndzėlu, 21. oktobra. Wjedro je rjane, zyma znjesliwa. Wobsadka łódže je strowa. Rano w 7 hodž. poda so kapitan z knjezom Courtom a sydom namórnikami ze sanjemi na dlėši puć. Na sanjach maja stan, wołmjane přikrywy, kožuchi a cyrobu. Sanje a wšo druhe dyrbjese cyla wobsadka na runy łód znosyć, dokelž njebė při najlėpšej woli mőžno, sanje přez wulke kopicy lodu čahnyć. To traješe dwė hodžinje. Po tym zo bėchmy kapitanej a jeho mužam božemje dali, dzechmy wróco. Seržant a někotři wojacy podachu so na Prynca Alberta kraj a namakachu tam při brjoze wulke kruchi přiřlawjonego drjewa. Knjez Cresswell a ja pobychemoj na kupje a wuhladachmoj tam bėle liški. Wječor w 9 hodž. so knjez Court njenadžicy wróći. Přinđže po nowe sanje, dokelž bėchu so jim tamne zlamale. Bėchu mjenujcy bórze zaso do njeruneho lodu přišli.

Woltar
w Malešecach

Wutoru, 22. oktobra. Džensa rano w sedmich wotjédže k. Court ze swojimi sanjemi. Knjez Wynjatt a sydom mužow jeho přewodžeše. Džensa dyrbjachmy znowa skažene mjaso do wody zmjetać. Bě to 700 puntow zawarjeheneho mjaso.

Srjedu, 23. oktobra. Wokoło džewjateje hodžiny wróci so knjez Wynjatt ze swojimi mužemi. Běchu so wčera popołdnu zabłudžili a tuž dyrbjachu wonka přenocować, njewědžo, zo leža poł hodžiny před lóđu.

Sobotu, 26. oktobra. Wjedro je jara njepríjómne, je zyma. Při brjoze Prynca Alberta kraja smy tele dny wjele přiřlawjeheneho drjewa namakali a někotre kury třělili. Kupu Prince Royal husto wopytujemy. Na wjeršku kupy nanosychmy kopicu kamjenjow. Ma to być znamjo, kotrež hižo zdaloka widziš. Na kopicy ma so pozdžišo kóprowa tyza z trěbnymi powěsćemi přiřinić. Mój korporal je mi

moje zymske škórnje spalił. Dyrbju tohodla nutřka wostać a sej nowe přiřotować. Džensa popołdnu rjadowach rostliny, kotrež běch nazběrał a sušił.

Wutoru, 29. oktobra. Džensa rano woterdžechmy — Paine, Sainsburry, Newton a ja — na Prynca Alberta kraj. Mějachmy kofej, praženc (Zwieback) atd. sobu. Nazběrachmy přiřlawjene drjewo a zadžělachmy sej woheň. Wupiwiši kofej džěchmy dale do kraja na hořtwu a třělíchmy zajaca. Duce wróci k wohnju widžachmy, zo so nam po sněže něchtó bliži. Mějachmy za to, zo su to Eskimowcy a wjeselach so hižo na nich. Přemyslowach tež hižo, kak bych zymu z tymle ludžikom přežiwił. Nadobo pak so dohladachmy, zo to scyla ludžo njejsu, ale pječ wulkich, čornych zwěrjatow. Njewědžachmy sej wujasnić, što to do zwěriny je.

(Přiřodnje dale)

Něšto z Poršiskich stawiznow

Cuzemu, kiž přez Poršicy dže, napadnje, zo su na swislach někotrych staršich domskich twarjenjach kanonowe kule zamurjowane. Tute swědča wo čežkich časach, kotrež su Poršicy před 146 lětami měje. Što su tehdy wótecoj wutrać dyrbjeli! Su tola Poršicy byle sobu srjedžišo bitwy pola Budyšina 21. meje 1813, w kotrež so bédžachu wo Krakečanske hory. Tutón dzeń běše „najčeši“ w Poršiskich stawiznach. Hižo w 30lětnej kaž tež w 7lětnej wójnje su wjele čežkeho čerpjeć měje. 21. meje 1813 so wotpali cyła wjes hač na 2 bydlenkej twarjeni na kóncu wsy ke Skanecam. Tež cyrkej, šula a fara buchu zničene. Wšitcy wójnsy zranjeni, kotrychž su w cyrkwi a w bydlenjach wuchowali, su so zwjetša žiwi sobu spalili. W cyrkwinskih knihach namakamy jako přiřinu smjerće wulkeje ličby Poršiskich wobydlerjow napisanu mrětwu, hrozu a nuzu, čežke čerpjenja, a někotři su sebi w čežkich myslach žiwjenje wzali. A hdyž so piše, zo je w nocy po 21. meje so w 20 wsach palilo, je wěste, zo je z Poršiskimi wobydlerjemi měł wulki džěl wosadnych we wokolnych wsach čežce sobu čerpjeć.

W běhu 200 lět su Poršicy 4 kroć přez woheň so nimale zničile, na přiřlad tež we wójnje pola Bukec 14. okt. 1758. Ale kajke je

wótecow zmyslenje bylo? Po wulkim njezbožu 1813 su wosadni, prjedy hač swoje domske sej zaso natwarichu — w kutach a barakach sami přebywachu —, natwarili sebi swój Boži dom zaso — po wšem njezbožu njejsu zadwělowali, ale su přeco zaso chroble započeli. Lubosć k domiznje a chrobosć wěry stej jim pomhałoj, wěru džeržeć a dobyć. Njech wěra wostanje wšech wosadnych dobyće wěcnje!

Njeswaćidlo. Naš swěrný kěbětar Herman Hoder, kiž je nam w dołhich lětach služil, móžeše 1. hodownika swoje sydomdžesacy swjećić. Z nim hromadže spominamy na rjane zaše lěta, ale tež na horjo a zrudobu, kotrež je předewšěm wójna do Hoderec domu přiřjesla. Hdyž dyrbitaj so nětko naš luby bratr a jeho mandželska staroby dla džěla w cyrkwi wzdać, budžemy tola z nimaj dale we wutrobnej lubosći zwjazani.

Nowa Wjes pola Njeswaćidla. 30. nazymnika swjećeše roznošowarka našeho řopjena „Pomhaj

Bóh“, naša luba sotra Marja Jenčowa w Nowej Wsy pola Njeswaćidla, swoje 80. narodniny. Bóh Knjez spožč jej dale čilosć a strowosć.

Hućina. Štwórtk, 3. hodownika, přewodžachmy Doru Matekec w Hućinje z wulkej syłu přewodžerjow k poslednjemu wotpočinkej. Njeboha, džowka něhdušeho Hućinjanskeho fararja Mateki (zemřel 1928 na wotpočinke), běše z nami we wutrobnej lubosći a swěrnosći zwjazana. Na kóždym Serbskim cyrkwiskim dnju mějachmy jejne přecelne a lubosćiwe wobličo mjez nami. W jejnym 78. lěće žiwjenja je ju Bóh Knjez po krotkej chorosći z tuteje časnosće wotwołał. Njech wotpočuje w měrje.

Hrodžišo. 24. oktobra 1959 zemře měrnje wuměnkar Jan Malka w Hrodžišcu. Njeboh „Malka na starej horje“ bě 25 lět naš cyrkwinski pokladnik a je tutón wazny nadawk přeco swěrnje a přiřkladnje wobstarał. Nowe zwony je — kaž běše sej přeco přal — hišće widzał a slyšał a je samo w swojich poslednich dnjach na wěži pobyl. 86 lět bě stary, žiwjenje poľne džěla, ale tež poľne dowěry do Boha. Z jeho smjerću je zaso městno na serbskej Božej službje prózdne. Njech wotpočuje w Božim měrje! — 14. nowembra 1959 zemře po krotkej chorosći kubler Jan Bohuwěr Hornčer. Wot lěta 1635 bydlichu Hornčerjec na kuble we Wuježku. W dawnych časach běše Hrodžišćanski farar jich knjez, nic Hrodžišćanski kubler. Zemřety běše dobry a swěrný kemšer a tež přeco swojich wnučkow do cyrkwe sobu přiřwjedže. Z časom žadaše hišće Bože wotkazanje, kotrež swjećachmy hromadže z jeho přiřwuznymi. Čiše je sobotu w nocy wusnył, nimale 76 lět stary. Posledni Hornčer we Wuježku! Tež tu dyrbimy prajić: Zaso městno prózdne na serbskej Božej službje! Njech wěčne swětlo jemu swěći!

Z Čech. Naš luby přecel a bratr po wěrje, senior Křesćan Pawoł Lanštják, je na wuměňk šol. My jemu wutrobnje přejemy, zo by prawje doľho móhl měrný wotpočinke wužiwać.

Nakład Domowiny. — Licenca č. 733
Wuchadža jónkróć za měsac. — Rjaduje
Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamołwity redaktor:
superintendent G. Wirth - Njeswaćidlski
Čišeć: III-4-9, Nowa Doba, čišćernja
Domowiny w Budyšinje